

Chàng trai trẻ bước vào toa đầu tiên của tàu điện ngầm. Ngồi vào hàng ghế thứ hai bên tay trái. Một phần thói quen của chàng từ gần năm nay. Ở vị trí này chàng có thể quan sát rất tốt người ngồi hàng ghế đầu, đối diện phía bên tay phải, cạnh cửa sổ. Hôm nay, chiếc ghế ấy để trống. Giờ này tàu thường vắng, nên không ai muốn ngồi ở vị trí ấy. Chàng không rời mắt khỏi khoảng trống nơi chiếc ghế kia. Đèn vàng báo hiệu vẫn nhấp nháy bên ngoài cửa sổ. Khuôn mặt một thiếu nữ châu Á dần hiện ra. Cô cũng giống như tất cả các cô gái Hàn Quốc hoặc Nhật Bản theo học nhạc ở đây. Giống như những nữ tu của một nhà tu kín, người ta có thể dễ dàng nhận ra các cô giữa đám đông, nhưng lại không thể phân biệt được các cô. Tất cả đều mặc quần áo tông màu trầm, lịch sự và sang trọng kiểu cổ điển. Tóc của cô nào cũng búi hơi cao hoặc buộc thành một túm. Có chăng các cô chỉ khác với những nữ tu ở một điểm: tất cả đều lấp lánh sự giàu có, quý phái và tự mãn thuộc về tinh hoa của một nền văn hoá bí ẩn.

Mọi vật xung quanh cô đều dần nhòa đi, chàng trai chỉ còn nhận thấy khuôn mặt và đôi bàn tay cô trắng muốt. Người ta có thể không tin, nhưng có một điều, ta có thể ngay lập tức nhìn ra trên bất kỳ một khuôn mặt nào, dù cho nó có quý phái, khắc khổ hay đang điểm, bất cần... Đó là khi một người mất hết mọi hy vọng sống. Hai bàn tay cô để nhẹ trên đùi. Nếu không quen quan sát những cô gái này, người ta không thể nhận ra là hai bàn tay cô vốn đan vào nhau. Chúng hơi khum khum, hơi ngửa ra, những đầu ngón tay chạm vào nhau, nhẹ nhàng, bất lực. Đầu cô hơi nghiêng như đang tập trung nghe ngóng điều gì, đôi mắt mở to, trống rỗng, nhìn vô định. Nếu thỉnh thoảng cô không chớp mắt, và thở hơi hắt ra, người ta hoàn toàn có thể nhầm đây chỉ là cái bóng của một cô gái khiêm thị. Cô gái cứ ngồi đó, im lặng. Chốc chốc chàng trai ngồi trước mặt khẽ nắm lấy bàn tay cô vỗ về. Cô gái không cử động, vẫn đắm chìm trong thế giới của mình. Con tàu lao đi. Đã đi được hai hay ba bến? Chàng trai không thể nhớ ra. Hình quảng cáo bên cửa sổ phát từ một máy chiếu vẫn liên tục thay đổi đến chóng mặt. Đèn vàng báo hiệu nhấp nháy. Tiếng bánh xe va vào đường ray âm âm. Nhưng không khí bên trong toa tàu im lặng, ngột ngạt đến khó thở. Tâm trí chàng hiện lên hình ảnh cô gái đang kéo đàn vĩ cầm. Đôi mắt cô nhắm nghiền, đau đớn. Cầm tỉ chặt vào đàn. Thanh kéo trong tay cô như một con rắn quấn quai cửa vào dây đàn, phát ra những âm thanh chói tai. Tay cô đưa càng lúc càng nhanh, khuôn mặt cô nhòa đi. Chỉ còn con rắn cuộn mình trên cây đàn nâu bóng như một con yêu tinh điên cuồng đang gào thét muốn vỡ lòng ngực. Hình ảnh vỡ vụn như một tấm gương mỏng. Tàu vào bến. Cô gái giật mình, khẽ ngẩng đầu nhìn theo bóng chàng trai khuất dần nơi phía cửa. Đôi mắt cô chợt mất hẳn thoáng ngơ ngác, trống rỗng khi trước. Ánh mắt của một con rắn rực lửa, nhưng sắc lạnh, đầy ham muốn và tàn ác. Đôi mắt ấy nửa như muốn nuốt chửng, đốt cháy mọi vật, nửa như quấn quai van xin. Một thoáng ngẩn ngui, hai đồng tử dần dần ra, cô hơi ngả lưng vào ghế, đầu tựa nhẹ vào cửa kính và nhìn ra ngoài nơi ánh đèn vàng nhấp nháy đều đặn, nơi những hình quảng cáo cam lạng thay đổi liên tục, nơi phát ra tiếng đập chậm chậm của bánh xe vào đường ray. Vài sợi tóc mai tuột xuống, cọ vào mặt. Mọi vật như nhòa tan vào một thế giới mơ ngủ, trống rỗng. Chỉ còn lại chàng trai và ảo ảnh về một cô gái mà giây phút trước dường như vẫn còn khe khẽ thở. Ánh mắt quái dị kia đã cháy nốt cùng chút hơi ơ hờ sót lại.

Tiếng loa báo tàu vào bến mới, cánh cửa bật mở, tiếng ồn ã của một đám người tiến vào. Cô gái đứng dậy nhẹ nhàng tiến về phía cửa. Vẫn không rời mắt khỏi ghế ngồi, chàng trai cảm nhận được cô gái lướt qua chỗ mình hoà vào dòng người ngoài kia. Chàng lẽ ra cũng xuống ở bến này, nhưng chàng không thể nhúc nhích hay dứt bỏ cái nhìn vào khoảng trống nơi chiếc ghế kia. Chàng cứ ngồi vậy, đã một năm nay. Và chàng cũng không còn về nhà bằng con đường cũ. Qua bến này và năm bến nữa, chàng sẽ đổi sang tàu số hai về nhà... Tiếng loa báo tàu sắp rời bến và chuẩn bị chuyển bánh, chàng trai bừng tỉnh, lao vụt ra trước khi cánh cửa đóng sập.

Đứng giữa sân ga, nhìn những bóng người vội vã, nơi lẽ ra chàng đã đứng một năm về trước. Điều gì sẽ xảy ra nếu buổi tối đó chàng ra khỏi tàu? Chàng vẫn tìm kiếm buổi tối đó hơn một năm nay và có lẽ vẫn sẽ tìm kiếm cả cuộc đời. Ra khỏi sân ga, chàng lững thững đi bộ trên con đường có thể tối hôm đó cô gái

đã đi qua. Tuyết bắt đầu rơi. Một bông tuyết nhỏ rơi khẽ vào lòng bàn tay chàng. Bất giác chàng đưa tay lên. Bông tuyết nhỏ bắt đầu tan. Nắm tay vào ư? Bông tuyết sẽ càng tan nhanh hơn. Dưới ánh đèn tù mù, bông tuyết nhỏ khi này giờ chỉ còn là một vệt nước.